

Evangelikus hírlevél

A BAKONYCSERNYEI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG KIADVÁNYA

A TARTALOMBÓL

Beköszöntő

A presbitérium hírei

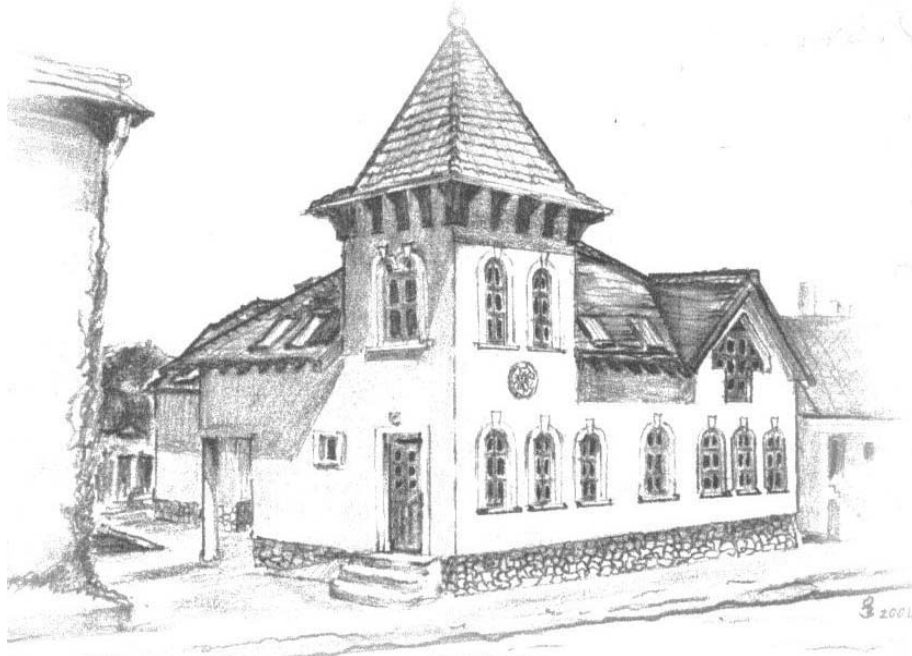
Gyülekezetiház szentelés Súron

Énekkari kirándulás Sopronban

Főiskolások gyakorlata

Elérhetőségeink

V. ÉVFOLYAM IV. SZÁM 2004. OKTÓBER

Beköszöntő

Hosszan tartó kánikula és a csendes nyárvége után hirtelen beköszöntött az ősz. Így az évszakkal járó tennivalók is. A nyár szorgos munkáját követő betakarítások, a szüret és minden más.

Mozgalmas őszi munkával indult a 2004. év vége gyülekezeteinkben is. A tanévkezdést már augusztus végén megszerveztük és szeptember közepétől, elindult az iskolai – gyülekezeti, majd az óvodai hitoktatás is.

A következő esztendőben 30. éves fennállását ünneplő énekkarunk az évadnyitására Sopronban került sor.

Nivalai testvérgyülekezetünk presbiterei érkeztek hozzánk október 9.-én. A látogatás első napján a 10 éves gyülekezeti kapcsolatunk kiértékelése mellett a további együttműködés irányairól cseréltünk eszmét. Vasárnap délután vendégeink a sári gyülekezeti ház szentelésén és a hálaadó ünnepségen vehettek részt.

A finn kapcsolataink további gyümölcsként szeptembertől október közepéig két főiskolai hallgató érkezett hozzánk a raudeskülei népfőiskolából, akik a gyülekezet ifjúsági és gyermek munkáját tanulmányozták.

(Folytatás a második oldalon)

Ittész János

Hálaadás – megőrző reménységben

Igehirdetés a sári gyülekezeti ház felszentelése alkalmából, 2004. október 10-én

„Hálát adok értetek Istennek mindenkor, azért a kegyelemért, amely nektek a Krisztus Jézusban adatott. Mert a vele való közösségben mindenben meggazdagodtatok, minden beszédben és minden ismeretben, amint a Krisztusról való bizonyágtétel megerősödött bennetek. Azért nincs hiányotok semmiféle kegyelmi ajándékban, miközben a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenését várjátok, aki meg is erősít titeket mindvégig, hogy feddhetetlenek legyetek a mi Urunk Jézus Krisztus napján. Hű az Isten, aki elhívott titeket az ő Fiával, Jézus Krisztussal, a mi Urunkkal való közösség-re.”

1Kor 1,4-9

Ünnepelő gyülekezet, szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Hálaadásra gyülekeztünk össze, és ezért kiváltképpen alkalmas a most felolvasott ige, hogy hálaadásunkat helyreigazítsa, elmélyítse, és örömünknek távlatot adjon. Sokak szívét tölti el öröm a sári gyülekezetben. S mindazoknak a szívében ott van ez az öröm, akik az elmúlt években szeretettel, aggodalommal, felelősséggel és testvéri drukkával figyelték a sári gyülekezet

fáradozását. Együtt reméltük, hogy felépül a gyülekezet jövőjét – emberileg nézve – sínre tevő gyülekezeti ház, és ebben tartja a reménységet, hogy valamikor ismét helyben lakó lelkésze is lesz a gyülekezetnek.

(Folytatás a negyedik oldalon)

Reményik Sándor

ŐSZI CSODÁK

Dr. Filep Gyulának

Ülve a karosszékekben,
Ma legelőször néztem
Szemközt az utcasort.
A tekintetem rátévedt egy fára:
Nini, még most sem sárga,
Zöldnek tartotta meg
Szép reménység-ruhában
Az, aki megtarthat mindeneket.
És én is élek,
És én is élek
S megvannak mind, akiket szeretek.
S e nekem-láthatatlan tündér-őszben
Eljönnek hozzám az őszi csodák:
Másodszor borulnak tündér-virágba
S hoznak picit, fanyar, fura gyümölcsöt
Az almafák.
S a drága földön, nem is olyan messze
Másodszor érett meg most a cseresznye.
Az elnyílt őszi-kikerics helyén,
Őszi bánat és lila gyász után,
Októberi dombok oldalain
Pompázik a tavaszi kankalin.
Rügyet bont minden ág
S belőlem is szinte nap-nap után
Kihajt egy vers-virág.
S ki tudja még mi lesz?
Lehet hogy a közelgő karácsonnyal
Zúgni fogok erdőkkel egyetemben
Lombkoronás, orgonás áhítattal.
Ülve a karosszékekben,
Ma legelőször néztem
Szemközt az utcasort.
Az utcasor felett
Egy színes felleget.
A szemem újra rátévedt a fára,
A reménységben megtartott fára,
S akkor gáttalanul,
Feltarthatatlanul,
Elbírhatatlanul
Robbant ki szívemből a hála.

Beköszöntő

(Folytatás az első oldalról) A főiskola vezetése, gyülekezetünk presbitériuma felé továbbított jelzése alapján, a megszerzett tapasztalatok elemzése után, mérlegelni kívánja a további együttműködés lehetőségeit is.

A közelmúlt eseményei után, érdemes néhány gondolat ereéig elidőzni a jövőendő terveinél. Az Ádventtől Pünkösdig terjedő, évente megszokott ünnepeink, gyülekezeti ökumenikus alkalmain túl a következő esztendőben szeretnénk méltó módon megköszönni énekkarunk 30 éves szolgálatát. Erősíteni kívánjuk a gyülekezeti gyermekmunkát, főként a vasárnapi istentisztelethez kapcsolódóan. Gyülekezeti játékos hittant szervezünk Bakonycsernyén vasárnap délelőtt 9.30-tól. Szarka Éva lelkész nő a gyermekgondozási segélyről 4 órás szolgálatába visszatérve tovább segítheti a látogatás és a lelkigondozás szolgálatát.

További gyülekezeti összejövetelekre szeretném felhívni kedves figyelmüket! A titokzatos, ámbár mégis kutatható és bizonyos szinten meg is ismerhető Isten akaratát, emberekkel közölt kijelentéseit tanulmányozzuk a Bibliaórákon. Erre három helyszínen, három alkalommal is lehetőség nyílik. Hétfőn Bakonycsernyén a béketelepi nyugdíjas klubban 16.30-tól, keddenként Súrón, 18.00 órakor az új gyülekezeti házban, csütörtökön a gyülekezeti termünkben 16.30-tól vagy, ha arra meghívást kapunk: magánházaknál. Ez év témája az Apostolok Cselekedteiről írott könyv lesz.

A korábbi évek gyakorlatának megfelelően szintén tervezünk tudományos ismeretterjesztő és lelki előadásokat is. **Új lehetőség! Terveink szerint 6 részes sorozatban talán a szombati délutánokon fórumot rendezünk: „Mire jó a kereszténység” címmel, Heinz Zahrnt azonos című könyvéből tallózva. Az előadások után párbeszédre, vitára hívjuk a más világnézeti érdeklődőket is. Amennyiben kellő biztatást és segítséget kapunk hozzá ismét megrendezzük a Nyárünnep elnevezésű gyülekezeti fesztiválunkat is.**

Az ifjúsági munka, továbbra is a pénteki napokra koncentrálódik. Konfirmációi oktatás 16.00, kis ifi 17.00, nagy ifi 18.00 órakor.

Táboraink: a Nagyhetén konfirmandus tábor lesz Sopronban, a nagyvelegi Hittan-tábor: a nyári szünet első teljes hetében lesz.

A konfirmációs oktatásról. A konfirmációra való felkészítés több helyen és síkon történik gyülekeztünkben. A konfirmációra bocsátás feltételeit a már ez év májusában

közöltem a fiatalokkal. A tökéletesebb információáramlás miatt, most mégis megosztom e feltételeket.

A konfirmandusok számára is érvényes a Tízparancsolat, különös tekintettel annak III; Szenteld meg az ünnepnapot! – parancsolatára. A fiataloknak a konfirmáció előtt 40 db templomlátogatást kell igazolni. Az esztendő folyamán, ezen igazolásokat, az istentiszteleteket követően, az irodában lehet kérni. A konfirmandus oktatás anyaga: a Konfirmációi Káté 112 kérdése, egyháztörténet és a mai egyházismeret. Konfirmandusaink az egyházismereti anyagot a Nagyhetén megrendezésre kerülő konfirmandus táborban sajátítják el, ezért az abban való részvétel kötelező. Minden szülői megkeresésre, az esetleges kérdések tisztázása érdekében szívesen állunk rendelkezésükre.

Az eljövendőekben, nemzetközi kapcsolataink terén is mozgalmas időszak elé nézünk. Három ízben érkeznek hozzánk finn vendégek.

Az első csoport a tavasz folyamán, a nivalai gyülekezeti munkásokból álló küldöttség lesz, akik a bakonycsernyei gyülekezetünk helyzetével ismerkednek meg.

Június 11–12.-én a Valkealai gyülekezet 40 fős csoportja látogat el hozzánk. Itt tartózkodásuk alatt szeretnénk a meglévő baráti kapcsolatokat tovább erősíteni. Erre biztonnyal lesz lehetőségük, mert elszállásolásukat családoknál terveztük. Tekintettel a magas létszámról kérem a testvéri segítséget: szállás és étkezés felajánlását kérjük, e két napra.

Július közepén sor kerül egy közös finn-magyar konfirmandus táborra, itt a bakonycsernyei templomdombon, 2006-ban viszont a mi fiataljaink utaznak ki Finnországba.

Hírek érkeztek hozzánk Németországból is. Az elmúlt nyáron gyülekeztünkben szolgált német barátaink felé feltűnő aggodalommal kell tekintenünk. A Steinen–Lörschi gyülekezet újságjából nyugtalanító hírekről értesültem. Kedves barátunk Wolf Quaßdorf lelkész operáción esett át, s még egy újabb műtetre vár, amely hosszú időre megakadályozza a lelkési szolgálata elvégzésében. Kérem a gyülekezetet, gondoljunk imádságban Testvérünkre és kérjük egyházunk Urától, az orvosok Orvosától barátunk mielőbbi felépülését. Az öt helyettesítő gyülekezeti munkatársak számára Isten Szentlelkének minden áldását és bölcsességét.

Gyülekezeti alkalmainkról minden érdeklődőnek szívesen adunk részletes felvilágosítást.

Szarka István

A presbitérium hírei

Előző számunk megjelenése óta két alkalommal ülésezett presbitériumunk.

A gyűlések témáit és határozatait az alábbiakban közöljük.

2004. július 08-án a presbitérium a szakértői vélemények ismeretében 2004/11. számú határozatában elfogadta az Evangelikus Óvoda Helyi Nevelési és Minőségirányítási Programját.

2004/12. számú határozat: Varga Zoltánné munkaviszonya határozatlan idejűre módosult.

2004/13. számú határozat: Az evangelikus Óvoda vezetője 6 évre: Osgyán Gáborné.

2004/14. határozat: Az előző évi gyülekezeti járadék 5%-a elnökségi hatáskörben felhasználható, gyülekezeti segélykérelmek céljára, amennyiben 5% feletti segélykérelem érkezik gyülekeztünkbe, úgy az első őszi presbitériumi ülésen a presbitérium dönt annak felhasználásáról.

A továbbiakban döntés született a temetőben lévő beteg hársfa, illetve a parókia előtt lévő elszáradt és villám sújtotta fenyőfák kivágásáról. A templom előtti járda és bejárat rendbetételéről.

Egyebek: A nyáron meghibásodott szolgálati gépkocsi rendbetételére, 120 000 forint gyorssegélyt kaptunk az Országos Egyháztól.

2004. szeptember 29-én megtartott gyűlésén a presbitérium a következő döntést hozta: 2004/15. határozatában elfogadta az óvodai csoportok létszámának 20%-os emelésére tett óvodavezetői kérést.

Megbeszélte a finn vendégek fogadásával kapcsolatos teendőket, és 20 000 forintos hozzájárulást nyújtott az énekkar soproni szolgálatához és kirándulásához.

Meghallgatta a Szabó János alapítványi elnök beszámolóját a 2003. évben felajánlott személyi jövedelemadó 1%-ról.

Szabó János megköszönte az Élő Kövek alapítvány számára juttatott mindegy 590 000 forintnyi összeget és mindenkit bátorított a további felajánlásokra!

Gyülekezetiház szentelés Súron

Éppen negyed évszázaddal ezelőtt – harminchat évi sári lelkészi szolgálattal a háta mögött – költözött el a kis bakonyaljai településről Jakab Miklós, az utolsó helyben lakó lelkipásztor. Akkoriban az egyházközség tagjai megijedtek, hogy pásztor nélkül maradt nyáj sorsára jutnak. Isten hűsége viszont tovább vitte a gyülekezet élni akarását. Ezeket a gondolatokat Zászkaliczky Péter, a szomszéd falu, Bakonycsernye egykori lelkésze fogalmazta meg október 10-én Súron azon az ünnepi istentiszteleten, amelyen Ittész János, a Nyugati (Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület püspöke felszentelte a nemrégiben felépített új gyülekezeti házat.

A hálaadó istentiszteleten az egyházkerület vezetője 1Kor 1,4-9 alapján tartott igehirdetésében hangsúlyozta, hogy ez az igeszakasz szeretné helyreigazítani a hálaadásunkat. Pál apostolhoz hasonlóan most ő is hálát mond az elvégzett munkákért. De nem a tervek végrehajtásáért, hanem Isten kegyelméért, amely elvégeztette ezt a feladatot. (Az igehirdetés szerkesztett változatát lásd lapunk 1, 4-5. oldalain. A szerk.)

Az istentiszteletet követő közgyűlésen Molnár István felügyelő köszöntötte a megjelenteket. Majd Szarka István a gyülekezet Bakonycsernyéről helyettesítő lelkésze ismertette az építkezés történetét. Az ezredfordulón döntöttek el a sáriak, hogy új lelkészt csak akkor várhatnak, ha lebontják a faluközpontban álló két évszázados parókiát, és helyébe egy modern épületet emelnek, amely a lelkészlakás mellett a gyülekezetnek is otthont ad. 2001 őszén tették le az alapkövet, és 2003 ádventjén már programot szerveztek az alsó szinten. Bár a felső szint, és a lelkészlakás még nincs teljesen készen, úgy tűnik,

ezeket még van idejük befejezni. A több mint 35 millió forintos beruházásból épített ház alapfőkéjé az egykor államosított ingatlanokért kapott kárpótlás adta meg. Ehhez járult az egyházmegye, és a hívek adománya. A helybeliek tár-

sadalmi munkával is segítették tervük megvalósulását. A vezetőség megköszönte Kéri Gerzson munkáját, aki az építési bizottság elnöke volt. Az ünnepséget a finn testvérgyülekezet képviselői is megtisztelték Martti Viljanen nivalai lelkész vezetésével, aki a távoli testvérek ajándékát hozta magával. Megható pillanat volt, amikor felolvasták az egykor utoljára itt lakó lelkész özvegyének, Jakab Miklósnénak a levelét, aki kérte, hogy az egykori parókia képét helyezték el valahol az új épületben, hiszen ő életének nagy részét ebben élte le. Ugyanakkor Isten áldását kívánta arra a jövőre, amelyet újra helyben lakó lelkésszel terveznek a sáriak.

Ittész János püspök köszöntésében utalt rá, hogy egykor az alapkő okiratba merész módon befoglalták, hogy vasárnap nem fognak dolgozni a gyülekezeti házuk építésénél. Életünk realitásával ellenkező megfogalmazás volt ez. Mi emberek sajnos keressük azt a modus vivendi-t, azt az életmódot, amivel ki lehet játszani Isten akaratát. Ne higgyük el, hogy ez a megmaradásunk útja. – kérte a püspök, majd ígéretet tett, hogy az első lehetséges alkalommal talán segédlelkész, vagy hatodéves lelkészjelölt költözik majd be a most átadott paplakba.

Menyes Gyula

Főiskolások gyakorlata

Szeptember első napjaitól hat héten keresztül finn főiskolások töltötték nálunk előírt gyülekezeti gyakorlatukat. Mirjam és Laura főként az óvodánkban folyó gyermekmunkával ismerkedtek meg, s mindezeket túl betekintést kaptak a többi munkaág területeibe is. Úgymint a hitoktatások és bibliaórák, istentiszteletek és az énekkari munka. Öröm volt látni milyen könnyen legyőzték a nyelvi nehézségeket, sőt alkalmaink látogatásának tapasztalatait összegezve elmondhatjuk: szorgalmuk is példamutató volt.

Gyakorlatuk utolsó előtti hetében már a házigazda szerepét is felvállalták, amikor a nivalai gyülekezeti csoportot óvodánkban kalaúzták. A gyakorlati időt kiértékelve, elmondták milyen hálások voltak a kedves fogadtatásért. A jövőben szívesen látogatnak el hozzánk úgy is, mint szabadidejüket töltő turisták. Vendégeink nevében is köszönetet mondunk a lányokat alkalmanként vendégül látó családoknak, szeretetteljes gondoskodásukért, volt finn ösztöndíjas testvéreinknek az idegenvezetésért és Horváth László presbíter testvérünknek, aki a lányok szállításáról is gondoskodott.

Laura, Mirjam: jó munkát, jó szolgálatot Finnországban!

Szarka Éva

(Folytatás az első oldalról)

Hiszen a gyülekezet él, és nemcsak ősi múltja van, nemcsak hősi jelene van, hanem lesz jövője is.

Az ilyen hálaadó ünnepeken – okkal és joggal – a gyülekezetben is helye van annak, hogy embereknek is köszönetet mondjunk. Mindazoknak, akik a gyülekezet vezetőiként, tisztségviselőiként, teherhordó és a gyülekezetért fizikailag is fáradságot vállaló tagjaiként részesei voltak az elvégzett munkának, részesei voltak a sikernek. Helye van annak Isten népében, hogy számon tartsuk mindazt, amit Isten gyermekei a gyülekezetért, a helyben élő egyházért, az evangéliumért tettek, tesznek.

De kár lenne tagadni, hogy a nagyszabású hálaadó ünnepek kísértése is egyúttal, hogy a jól ismert hálaadó ének, a „Jer, dicsérjük Istent” furcsa *jer, dicsérjük egymást*-embermagasztalássá torzul a szívekben és a szájakon. És odakerül az Isten-dicséret elé az emberek magasztalása, az Isten áldozatra indító irgalmának magasztalása helyére az emberi áldozatkészség dicsérete, és az Isten neve dicsőségének hirdetése helyére az önmagunk nevét megörökíteni akaró szándék.

Ezért újra mondom, ünnepünkön Isten igéje most először is helyreigazítja, jó irányba fordítja hálaadásunkat. Figyelték, Testvéreim, a felolvasott ígét? Pál apostol nagy lelkesedéssel szinte belekiáltja a korinthusi gyülekezet szívébe: örülök nektek, Testvéreim, hálát adok értetek, Testvéreim! Hadd formáljam egészen személyesen ezt a mondatot: Hálát adok az egyházkerület püspökeként értetek, sári Testvéreim, akik elvégeztétek ezt a munkát. Megköszönöm Istennek azt, hogy nektek erőt adott, hogy a tervek megvalósuljanak. De figyeltük, hogy folytatta az apostol? Amikor a gyülekezetért hálát ad, és kitör belőle az öröm, azonnal fölfelé igazítja a földön járó egyház népének tekintetét, és azt mondja: amikor értetek adok hálát, nem a ti munkátokat magasztalom, amikor értetek adok hálát, nem a ti döntéseket helyezem mindenek középpontjába. Amikor értetek adok hálát, ki nyílik előttünk Isten kegyelmének tárháza, és felismerjük, hogy a gyülekezetért való hálaadás mélyén megingathatatlanul ott van az Isten örök, elhívó kegyelme és irgalma. Hálát adok értetek, Testvéreim, mert Isten kegyelme bizonyossá, határozottá, megingathatatlaná tette, teszi számotokra, számunkra örök szeretetét. Ez az életünk fundamentuma. Ez az életünk, keresztyénységünk alapja. Nem ott kezdődik a mi keresztyén életünk, hogy mi elhatározunk valamit, nem ott kezd épülni az egyház, ahol

mi felvázoljuk a jövődőt, nem az az egyház jövődjének, reménységének alapja, ha mi számba vesszük a lehetőségeket, és megállapítjuk a pozitív végeredményt. Mindannak az alapja, ami az egyházban, a sári gyülekezetben, de bárhol ezen a földön Jézus Krisztus anyaszentegyházában történik, az alapja az, hogy hű az Isten, aki elhívott benneteket a Jézus Krisztussal való közösségre. Ebből élt, ebből él, s ha lesz, ebből is fog élni az egyház. Isten hűségéből, Isten örök irgalmából. Mert valljuk meg, Testvéreim, nagy machinátor az ördög. Sokszor az áldozatkészség, a fáradozás megbecsülhető munkáját próbálja odacsempészni Isten irgalmas döntésének a helyébe, s ilyenkor gondoljuk azt, hogy mi hoztuk át az egyházat a túlsó partra. A mi hűségünk őrizte meg a diktatúra pusztai vándorlása idején a gyülekezet maradványát, mi voltunk azok, akik mégis kitartottunk. Mi voltunk azok, akik mégis hittanra járattuk a gyermekeinket; mi voltunk azok, akiknek bár előnyük nem származott belőle, de mégis megőriztük, amit szüleinktől, templomépítő, templomot megtartó elődeinktől tanultunk. Ne becsüljük le – újra mondom –, Isten iránti hálával tartsuk számon az elődök s a mai nemzedék hűségét! De a fundamentum, a megtartó erő egyedül és kizárólag az Isten hűsége, mert a mi jó szándékunk eloszlana, mint a reggeli pára és az őszi köd; s a mi örök olyan lenne, mint a bágyadt őszi légy, amelyik csak arra jó, hogy nyugtalanítsa az embert, amikor a kezére vagy az arcára száll. Derünk olyan lenne, mint a ködbe vont őszi nap, amikor éppen csak áttetszik valami a felhőkön, amikor bizonytalanná lesznek a kontúrok, elfeledjük, honnan jöttünk, s nem ismerjük fel, merre tartunk. Ezen a hálaadó ünnepen, amikor Istennek mondok köszönetet Testvéreimért, Testvéreimmel együtt hallgatom az ő szavát, és hirdetem, hogy megmaradásunk, szolgálatunk, jelenünk és jövőnk, üdvösségünk egyetlen örök, igaz alapja Isten hűsége. Aki mégis hű maradt. Bár mi is könnyen formálunk hőskölteményeket a saját hűségünk dicséretére, valójában tudjuk, hogy hiteles vallomásként csak azt mondhatjuk: mi, bizony, hűtlenek voltunk, de ő hű maradt, mert ő magát meg nem tagadhatja.

Igénk másik fontos üzenete akkor bomlik ki előttünk, ha összehasonlítjuk a magunk állapotát a korinthusi gyülekezet lelki gazdaságával. Feltételezem, hogy az ünneplő gyülekezetben sokan vannak, akik ismerik a korinthusi gyülekezet helyzetét. Nekik nem az volt a gondjuk, hogy kevés bennük az ügybuzgalom Isten iránt, és honnan szerezzenek munkatársakat az apostol mellé,

hanem az volt a gondjuk, hogy mintha túl sokan lennének, túl gazdagok lennének, túl sok ajándékot is adott volna nekik a Szentlélek Úristen. Perbe és haragba keveredtek egymással, azon vitáztak, hogy ki jobb tanítvány, ki a fontosabb, amelyik az egyik, vagy amelyik a másik ajándékot kapta, és melyik kegyelmi ajándék hitelesíti legjobban hitük nagyságát. És melyik igehirdető igehirdetése nyomán hitre jutva lesz igazibb a keresztyén élet? Talán Pál, talán Péter, vagy esetleg Apollós az igazi? Vagy valami más, az Istennel közvetlen kapcsolatot jelentő kegyelmi ajándék az üdvösség egyetlen biztos útja? És amikor ezt halljuk, talán úgy gondoljuk, hogy ez nem a mi problémánk, nekünk más gondjaink vannak. Mégis, most is hangozhat a mondat: „Hálát adok értetek Istennek, Testvéreim, mert nincs hiányotok semmiféle kegyelmi ajándékokban.” Mert ez nemcsak Korinthusra igaz, hanem mindig igaz ott, ahol Isten igéje áll a középpontban, és Isten szava vezeti, irányítja, és Isten igéje köti meg, illetve szabaddítja meg a gyülekezet tagjait – ott mindig elegendő ajándék adatik. Nem kell nekünk visszasóvárogni a korinthusi gyülekezet gazdagságába, de nem kell visszasóvárogni a reformáció korába sem. Az sem a dolgunk, hogy visszakívánjuk magunkat az evangélizációs idő szeles, tüzes éveibe, hanem a mi lehetőségünk az, hogy amit ma Isten nekünk elegendő módon ad, azt megbecsüljük, és komolyan vegyük. Nem a másiknak adott, a más korban megvalósult, a más nemzedékre kiírástott ajándékot kell irigyelni, hanem két kézzel kell megragadni azt, ami nekünk adatik. Miért? Testvéreim nem hallják az evangéliumot? Nem hull a keresztség vize a kicsikre és a felnőttekre? Nem hirdetik az oltár szentségének vétele előtt a bűnbocsánat evangéliuma? Nem érezzük szívünkben, hogy imádságra indít a Lélek? Hogy ott a szívünkben sokszor önzéseinket, farkastörvényeinket legyőző módon mégiscsak feltámad és megújul a felebaráti szeretet? Mi gátolja a mai generációt abban, hogy megélje a tanítványság teljességét? Ki mondja azt, hogy ez nem lehetséges? Ki mondja azt, hogy ma nem minden a miénk? Visszavonta az Isten az ígét? Visszavonta az imádság hatékonyságát? Azt mondta, hogy ezentúl nem érvényes, ha valakit megkeresztelnek? Azt mondta, hogy ezentúl nem érvényes az oltár szentsége? Ezentúl nem érvényes a jézusi ígét: „Veletek vagyok minden nap a világ végezetéig”? Ezen a hálaadó ünnepen csak észrevesszük, hogy mindazt megkaptuk, aminek az alapján él, s életben marad az egyház. Miért panaszoljuk azt fel, hogy

nekünk nincs az, ami 50 vagy 1500 évvel ezelőtt volt? Miért nem ragadjuk meg azt, amink van? Igen, hálát adok az Úristennek, sűri, de nem csak sűri testvéreimért, mert nem vonta vissza ajándékait, mert minden emberi híresztelés ellenére hatékonyra teszi az evangéliumot, és ma is örülnek az angyalok minden bűnös megtérésén, és ma is a szárnyukat csapkodják örömben, amikor valakinek a háza kapujában, szívének ajtajában megszólalhat a Megváltó szava: "Ma lett üdvössége ennek a háznak". Ez Testvéreimé, sűriaké, csernyeieké, bárhonnan jöttek. Lelkészeké és a legkisebb gyermekeké. Gazdagok vagyunk – nem azért, mert felépült a ház, hanem mert Isten örök ajándékai adatnak, és amíg Isten velünk, adatni is fognak. Hát hogyan adnánk hálát neki? Hogyan vonná mai hálaadásunkon túl ragyogó fénybe tanítványi életünket ez az ige: Minden a tiétek, mert tiétek a Krisztus. Az ígében, a szentségekben, kegyelmi ajándékaiban.

Mi hiányzik még? Hiányzik-e valami? Talán a biztató kilátások és a derűs jövő – mondja kellő realitásérzékkel a mai ember. A két lábbal földön járó emberek számára realitás és jogos is ez a mondat. Igen, nem elég valamit építeni, egy intézményt létrehozni, működtetni is kell, nem elég egy gyermeket világra hozni, azt fel is kell nevelni, nem elég egy céget megalapítani, meg kell találni a megélhetés és a továbbélés piaci lehetőségeit, nem elég egy pontig eljutni, hanem a jövőt is tervezni kell. Igen, ez így igaz. Figyeltük, hogy mit mond az apostol? Amikor körülnéz a korinthusi gyülekezetben, és kiszakad belőle a gyülekezetért, valójában az Isten örök hűségéért való hálaadás, akkor nemcsak a lába elé néz, nemcsak azoknak az arcát látja, akik éppen ott vannak előtte, s olvasni fogják levelét, hanem messze előre néz, és azt mondja, hogy ez a gazdag Isten, aki elhalmozott s elhalmoz benneteket ajándékaival, a reménység távlatát is megnyitja előttetek. Van jövőtök! Van ok a reménységre! Van bizonyosság, és van ígéret, amely soha nem szégyenül meg. Micsoda komoly lecke, és mellbevágó üzenet ez! Hiszen amikor a jövőt tervezzük, valóban feltérképezzük a piaci viszonyokat, költségvetést készítünk. Kiszámítjuk, hogy egy, két vagy három gyermeket lehet-e vállalni ebben a sanyarú világban, hogyan fogjuk felépíteni a házat, hogyan fogjuk végigélni így vagy úgy az életünket, hogyan fogjuk a ránk bízott települést gondozni, a ránk bízott épületet karbantartani és működtetni. De tervezéseink közben nem hagyjuk-e ki azt, aki megígérte, hogy velünk marad? Nem hagyjuk-e ki oly

sokszor a számításból őt magát? Nem feledkezünk-e meg arról, amiről most az apostol beszél?

Mint már korábban mondtam, bízom abban, hogy itt, az ünneplő gyülekezetben többen is vannak, akik ismerik a korinthusi gyülekezet helyzetét. S lehet, hogy némelyek sóvárgó, szelíd irigységgel gondolnak a korinthusi gyülekezet gazdagságára. De akik ezt így ismerik, azok azt is tudják, hogy ez a kegyelmi ajándékokban oly gazdag gyülekezet nagyon problémás gyülekezet volt. És mégis úgy hangzik feljűk az apostol biztonyságtétele: nincs hiányotok, és van jövőtök, mert a reménység ígérete nektek is szól. Mire összpontosít ez a reménység? Van rövid távú, és van hosszú távú reménység. Van holnapra, a lábunk elé néző, és van hosszú távú, messze előre tekintő reménységünk.

A holnapi reménység az, hogy lesznek továbbra a lassan fogyó, de mégis biztos jövőjű közösségekben olyanok, kicsik és nagyok, akik meghallják az evangélium üzenetét. A rövid távú reménység az, hogy jól alakul egyházunk – nincsen jobb szó rá – munkaerő-gazdálkodása, és lesz helyben lakó lelkesze a sűri gyülekezetnek. A rövid távú reménységhez tartozik az is, hogy születnek gyermekek, akik hittanosok lesznek, konfirmandusok lesznek, s néhány esztendő múlva majd itt állnak az oltár előtt, hogy Isten áldásával kezdjék házasságukat. Aztán majd ők is hozzák gyermekeiket, hogy megkereszteltessenek, és betagozódnak Jézus Krisztus sűri gyülekezetébe. Ez a rövid távú reménység – de hosszú távú az a szembefény, amely nem vakít, hanem világosít, az üdvösség ígérete. Amiről így szól, s így hangzik az örök evangélium: Jézus Krisztus megígérte, hogy eljön, s magához veszi azokat, akik az övéi. És tudjuk, hogy földi életünkkel nincs vége az Istennel való kapcsolatunknak. Van olyan lakhelyünk, amely nem múlandó, hanem örökkévaló. Miénk az üdvösség ígérete, a Jézus Krisztusban beteljesedő Isten országa.

Ezért nem csüggedhet a keresztyén ember, a gyülekezet, amikor a rövid távú tervek és reménységek mutatószámai nem olyan nagyon derűsek, mert tudja, hogy az aggasztó – a halál völgyén átvetető – út is az atyai ház kapujában ér célba. Ebből a vigasztaló szembefényből kap erőt a keresztyén ember. S tegyük hozzá, ez a reménység teszi értelmessé a mai küzdelmet, ez a reménység aranyozza be a mai örömeinket, ezért nem hiábavaló építkezni, tervezni, gyermeket nevelni, becsületesen élni, naponta az Isten- és emberszeretet kettős és gyönyörű igájába hajtani fejünket, mert ő hűséges és igaz.

Mert nem csak múltja volt a gyülekezetnek vele, nem csak jelene van a gyülekezetnek Jézus Krisztussal, nem csak közeljövője van Jézus Krisztusnak itt élő népével. A bizonyos reménység, az örökkévalóság távlata nyílik meg minden benne bízó számára. Aki tudja, hogy ez a reménység nem szégyenül meg, az erős. Ha kell, összeszedi erejét, és követ köre helyez. Bátor a szíve, és a kísértés óráján is kimondja a tanúságtétőt. Aki tudja, hogy ez a reménység nem szégyenül meg, az a halál órájának szörnyű magányában is tudja, hogy *apám és anyám és minden elhagyhat, de a te hűséged el nem mozdul tőlem, Uram*. És ez az üzenet, ez a hír, amelyre mindenkinek szüksége van ebben a világban, nem némulhat el! Ezért állnak a templomok, ezért épülnek a gyülekezeti házak, ezért hívatnak el Isten ígéjének szolgálatára igehirdetők, ezért hangzik az evangélium, mert ebben van a mi erőnk, békés jelenünk és bizonyos jövődönk.

Testvéreim, hálát adok értetek Istennek, mert hűségével megőrizte, szeretetével meggazdagította, reménységével pedig útra indította gyülekezetét itt Sűron. És ezt cselekszi velünk mindenütt, ahol az ő nevét segítségül hívják, és rá tekintve tesznek követ köre, mondják a hitvallás, a tanúságtétel szavait, siratják el a halottakat, tekintenek az üdvösség reménységére. Így áldja meg Testvéreim ünnepét, a ma felszentelendő gyülekezeti ház szolgálatát az a Jézus Krisztus, aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz, és aki veletek marad minden napon a világ végezetéig. Ámen. Imádkozzunk!

Áldunk téged, Urunk, hűségedért, kegyelmedért, megtartó erődért, a reménység szaváért. Nyisd meg szívünket, hogy befogadjuk igédet, belőle erőt, vigasztalást, bátorítást merítsünk, hogy soha el ne csüggedjünk, hanem jó reménységgel dicsérhessünk téged életünk minden napján. Ámen.

Énekkari kirándulás Sopronban

Október 2-án reggel fél hétkor izgatottan gyülekeztünk össze a buszmegállóban, énekkarosok és gyülekezeti tagok, hogy útnak induljunk tervezett kirándulásunknak Sopron felé.

Az időjárás kissé ködös és borongós volt reggel, és amikor Csornán megálltunk, hogy egy sétát tegyünk a városban, bizony fázósan húztuk össze magunkon a kabátot. Ám rövidesen kijavult az idő és mire Fertődre értünk, már ragyogóan sütött a nap és a kedvünk is kivirult. Fertődön megtekintettük a gyönyörűen felújított Esterházy kastélyt, amely két finn vendégünknek is és az egész csoportnak nagy élmény volt.

Innen egy kis nézelődés után folytattuk utunkat Fertőrákos felé, ahol körbejártuk a Kőfejtőt. Séta közben lehetőségünk nyílt egymással beszélgetni, tréfálkozni. A gyerekeknek, Orsinak, Marcinak és Dorkának külön élmény volt utazni azzal az elektromos kiskocsival, amely a határig szállította őket oda és vissza. Fertőrákoson lehetőségünk volt megnézni azt a sok üzletet és kirakodóvásárt, amelyek szinte egymás mellett kínálták portékáikat a pénzes turistáknak. Mivel mi nem igazán estünk bele ebbe a kategóriába többnyire csak nézelődtünk az üzletekben.

Elhagyva Fertőrákost és a Kőfejtőt, már mindenki kíváncsian várta, vajon hol lesz a szállásunk, ahol majd egy kicsit megpihenhetünk. Délután 3 órára megérkeztünk Sopronba, az Evangelikus Vendégházba. Sofőrünk Vári Károly remekül megoldotta a parkolási nehézségeket a szűk udvarban és így már csak néhány lépést kellett tennünk szálláshelyünkig. A csodaszép erdős, fás környezetben helyes két illetve négyágyas szobákban olyan kellemesen és otthonosan éreztük magunkat, hogy sokan már nem is vágytak a soproni városnézésre. Így voltak, akik a gyerekekkel ott maradtak a szálláson és kisebb sétát tettek a környéken, a többiek pedig elindultak Sopron belvárosa felé. Voltak köztünk olyanok, akik, még nem, vagy már nagyon régen jártak ebben a kedves és barátságos városban, ahol gyönyörű épületek vannak. Tettünk egy körsétát a belvárosban megnéztük a főteret, a tűztornyot, és az evangelikus templomot, ahol másnap énekkarunk szolgálata készült. Mire visszaértünk szállásunkra

már este lett. Elfogyasztottuk a szépen megterített asztalok közt a vacsoránkat és a végén énekkel köszöntük meg azt vendéglátóinknak. Vacsora után közösen beszélgettünk magunkról, meséltünk élményeinkről. Akinek kedve volt hozzá, lehetőség volt arra, hogy szaunázzon. Mindenkinek bőven akadt mit elmondani, megbeszélni, így elég késő volt már, mire egy kellemesen eltöltött nap után álmra hajtottuk a fejünket.

Másnap a jóízűen elfogyasztott reggeli, és egy rövid kis próba után búcsút vettünk a vendégháztól. Tíz órakor kezdődött az istentisztelet, amelyen énekkarunk négy énekkel szolgált. Megköszönöm a kórusnak a szép éneklést, mellyel még ünnepélyesebbé tettük az aratási hálaadó istentiszteletet. Hazafelé megálltunk, hogy közösen ebédeljünk. A finom falatok után, amelyek mindannyiunk tetszését kiváltották, folytattuk haza utunkat. Útközben sokakban megfogalmazódott, hogy kár lett volna kihagyni ezt a kirándulást. Mindannyian kedves emlékekkel lettünk gazdagabbak. Egymás hite, élettapasztalata által erőt meríthettünk a hétköznapiakhoz. Megköszönjük a jó Istennek a barátokat, a társakat és a testvéreket és mindazt, amit ezen a hévégen átélhettünk, amivel gazdagodhattunk.

Szarka Éva

Téged is várnak a vidám hittanórák és gyermekalkalmak. Részletek a 7. oldalon.

Helyreigazítás

Sajnálatos módon a májusi számunkban a konfirmandus nevek közül Dreska Dániel kimaradt. A tévedésért elnézést kérünk.

Álló sor: Varga Zoltán, Kiss István, Böhm Richárd, Hegedűs Gábor, Csizmadia Ákos, Kalincsák Róbert, Dreska Dániel, Kovács Gergő, Kövesi Tibor, Tujner Károly, Fekete Ervin, Kadlecsek Roland, Tankó Lajos

Középső sor: Hodula Eszter, Pallagi Tímea, Hullám Szandra, Cerchez Bianka, Fidrich Melánia, Nádasai Mirtill, Hegedűs Csaba,

Első sor: Szenté Patricia, Borszúk Judit, Gyuris Krisztina, Szarka István lelkész, Kalincsák Edina, Bedő Virág, Hanzli Edit, Lénárt Éva

A hitoktatás rendje

Hétfőn: 5. órában az 1. és a 4. osztálynak, 6. órában az 5. és a 6. osztálynak, 7. órában a 7. osztálynak

Kedden: A sikatori önkormányzati óvodában 8 órától, a Rákóczi utcai önkormányzati óvodában 10 órától, az evangélikus óvodában 11-12-ig. 5. órában a 2. osztálynak, 6. órában a 3. osztálynak

Pénteken: 11-től az evangélikus óvodásoknak áhítat a gyülekezeti teremben.

Konfirmációoktatás 16 órától

Béketelepi hittan 16-18 óráig Boros Miklósnénál

17-órától Ifjúsági órákon konfirmáció utáni fiataloknak

Vasárnap: 9,30-tól vasárnapi iskola a gyermekeknek. Az istentisztelettel párhuzamosan gyermek-istentisztelet.

Családi istentisztelet

November 21-én a 6. osztályosok szolgálatával

December 19-én az evangélikus-óvodások szolgálatával

Január 16-án az 1. osztályosok szolgálatával

Február 20-án az 5. osztályosok szolgálatával

Március 20-án a 4. osztályosok szolgálatával

Április 17-én a 3. osztályosok szolgálatával

Konfirmandus órák
Bakonycsernyén

**Május 22-én
konfirmáció
Bakonycsernyén**

Június 5-én tanévzáró istentisztelet.

Súri alkalmak

Bibliaóra kedden 18.00-kor

**Április 24-én
konfirmáció**

ALKALMAINK

Istentisztelet: Minden vasárnap Súrón 9.00-kor, Bakonycsernyén 10.30-kor. Minden hónap **első** vasárnapján úrvacsora.

Szórvány istentisztelet:

Minden hónap első vasárnapján: Bodajkon 15.00,

Ácsteszéren 16.30-kor.

Minden hónap második vasárnapján: Mecséren 15.00-kor

Bibliaórák:

Hétfőn a Béke-telepi klubban 16.30-kor

Csütörtökön a gyülekezeti házban 16.00-kor

Énekkari próbák:

Ifjúsági énekkar szerdán 18.00 órától

Felnőtt énekkar: csütörtökön 17.00 órától.

Temetői istentiszteletek:

Október 31. 14.00 Súr

Október 31. 15.00 Bakonycsernye véhonyi temető,

November 01. 14.00 Mecsértelep, 15.00 Bakonycsernye, brezovai temető.

ANYAKÖNYVI HÍREK

A keresztség szentségében részesült:

☞ **Nochta Nikolett;** Nochta Zsolt és Sulyok Mariann

☞ **Tóth Boróka Panna;** Tóth Tamás és Böhm Mária

☞ **Szok András István;** Szok István és Ehrenberger Gabriella

☞ **Szok Barnabás;** Szok Atilla és Koplányi Zsuzsanna

☞ **Somlai Evelin;** Somlai Ottó és Szabó Zsuzsanna

☞ **Ender Sára;** Ender János és Sollai Krisztina

☞ **Troják Krisztina Virág;** Troják Ottó és Peidl Krisztina

☞ **Surányi Gábor;** Surányi Gábor és Csikár Anita

☞ **Tógyi Fanni;** Tógyi Balázs és Abonyi Krisztina

☞ **Sinkovics Ádám;** Sinkovics Ferenc és Hoffer Edit

☞ **Szente Annamária Viktória;** Szente Ferenc és Kellner Gyöngyike

☞ **Budai Tímea, Budai Boldizsár;** Budai Attila és Repka Ildikó gyermeke.

Házasságot kötöttek:

Böhm Lajos és Tuffert Nikol

Hargas Zsolt és Link Melinda

Troják Ottó és Peidl Krisztina

Hanzli Ferenc és Bauer Krisztina

Kuti Attila és Pál Hajnalka (Veszprém)

A feltámadás reménységében kísértük utolsó földi útjára

✝ **Szok János** 71

✝ **Nochta István** 75

✝ **Truszek Márton** 52

✝ **Szok Istvánné** 73

✝ **Szuhács Pál** 75

✝ **Jánosi Mihály** 81

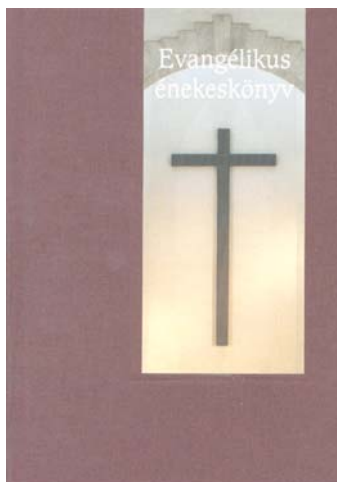
✝ **Horváth Sándor** 62

✝ **Csernyin Lászlóné** 61

✝ **Varsányi Ferenc** testvérünket 74 éves korában.

Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg, mert megnyugosznak fáradozásaikból, és cselekedeteik követik őket.

IRATTERJESZTÉSÜNKBEN KAPHATÓK

Evangélikus Énekeskönyv

Kisalakú: 950Ft

Nagyalakú: 1500Ft

Biblia kisalakú: 1750Ft

ELÉRHETŐSÉGEINK

Lelkészek: Szarka István, Szarka Éva Dózsa u.1.

☎ 22/592-001, 22/592-000

Szarka István 20/981 59 23

Szarka Éva 20/824 24 63

Felügyelő: Csernyin Sándor, Dózsa u. 7.

☎ 22/413-076, 20/392 15 47

Másodfelügyelő: Kadlecik István, Tánácsics u. 28.

☎ 22/413-173

Gondnok: Sinkovics Géza, Tánácsics u. 14.

☎ 22/413-311

Másodgondnok: Sebestyén József, Deák F. u. 42.

☎ 22/413-303

Temetőgondnok: Boros Lajos, Erdősor u. 18/b.

☎ 22/413-064, 30/419 93 13

Pénztáros: Csernyin Sándorné, Dózsa u. 7.

☎ 22/413-076

Egyházzfi: Kovács Józsefné, Tánácsics u. 2.

☎ 22/413-221

Jegyző: Kusica Gáborné, Rákóczi u. 12.

☎ 22/413-232

Evangélikus Óvoda: Rákóczi u 138.

☎/Fax: 22/413-024

Óvodavezető: Osgyán Gáborné, Petőfi u.17/a.

☎ 22/413-279, 20/824 24 55

Gazdaságvezető: Csizmadia Árpádné, Tánácsics u. 18.

☎ 22/413-079, 20/824 24 59

Pénzüntézet: ALBA Takarékszövetkezet, Rákóczi u. 120.

☎ 22/592-010

Gyülekezetünk Bankszámlaszáma:

58000119-10000795

A Bakonycsernyei Evangélikus Egyházközség kiadványa
Bakonycsernye Dózsa Gy. u. 1. Tel: 22/592-001

E-mail cím: i.szarka@vnet.hu

Felelős kiadó: Szarka István, lelkész

Számítógépes szerkesztés: Csernyin Sándor

E-mail cím: csernyin@freemail.hu

Web cím: <http://church.lutheran.hu/bakonycsernye>